

LBRIS

We know
books

Cătălina Steriu

EXCES DE ZEN

Ilustrații de Florin Spătaru

E I K O N

București, 2024

CUPRINS

Limbă pletoasă	7
Spitalul minților prelinse	11
De la infinit la infinitezimal	15
Secretul din pantaloni	18
Vorbe de marțipan	22
Crizanteme boeme	26
Migrație cu semnificație	30
Coperți de fum	34
Lanț atrofic	38
Capitala capitalului	42
Gastro-astre	46
Regina de rugină	50
Cuvinte fără veșminte	54
Tango cu gust de mango	58
Din scoarță-n scortîșoară	62
Alter lego	66
Of în pantof	70
Cord și dezacord	73
Elegie străvezie	77
Spume postume	80

LIMBĂ PLETOASĂ

Mati se leapădă de idei ca de niște piei. Apoi ia una, o îmbracă în pantaloni scurți, îi pune scufie și o scoate în lesă, la plimbare. O barză poposește pe chelia din creștetul său ca într-un cuib înconjurat de stuf. Orașul, un bizar aprozar, e doldora de pepiniere cu oameni senini la minte.

Mati se așază la o masă și scrie poezia „Ana are himere efemere”, pe care nimeni nu dă punguța cu doi bani. Apoi scoate „Ana are bere” și toată lumea pică în fund și-l aplaudă cu tălpile. Începe să tușească puternic, pentru a elimina din plămâni aerele de intelectual și se trezește prins cu lipici în gâtul de lebădă al unei domnișoare. La spital, află că suferă de hipotiroidie, hipocalcemie și hiperîndrăgosteală. Își ia temperatura și constată că are 40 de grade pe scara Richter. Munții de pe fundal fumegă în timp ce-și pierd glazura, ca și oamenii în pământ. Cei rămași la suprafață vorbesc la volan cu telefonul la ureche și cu picioarele în ligheane cu apă caldă și sare. Deslușesc ițe la nivel strategic și urzesc planuri mărețe care nu mai suportă amânare, legate de câte kilograme de cartofi să ia de la piață. O unghieră ia de braț un ungher. În jur, nevertebrate care extrag suma netă din cea brutală. Un roi de frunze

pistruiate se ridică de la sol și re, în timp ce un polonic umplut cu parvenite plutește ușor pe un pervaz. Fandosite și fandoșiți înoată pe burta vidă și avidă. Pe muntele din colțul străzii, un brad cântă la vioară, în ploaie, o melodie încărcată de funingine.

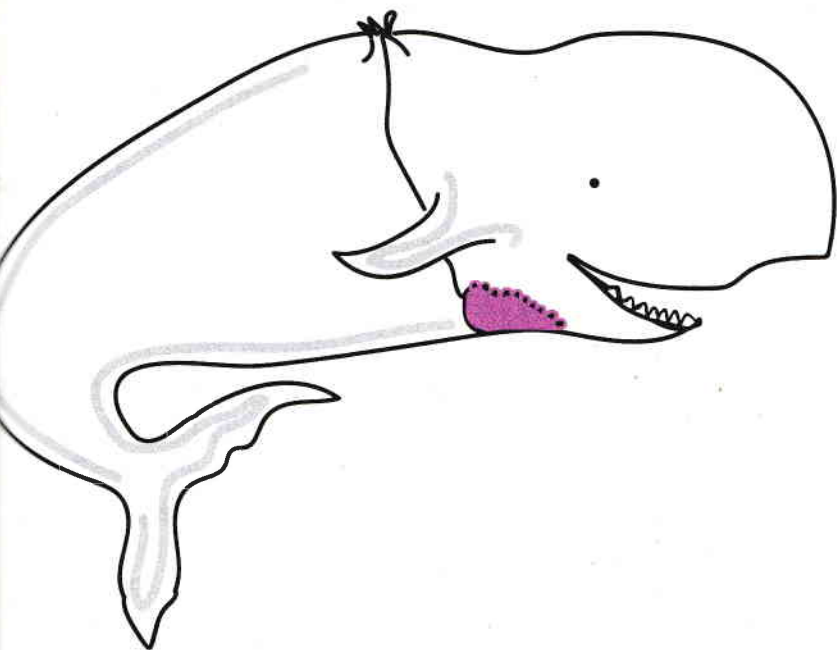
Hai să trăim ca Victor Hugo, îi propune lui Mati prietenul său, oxiiurul, doar că el nu poate suporta ideea pentru că n-are curaj, deși încercase să-și omoare lașitatea cu o lovitură de păpădie direct în inimă. Da, în acel cord care suspină, încărcat cu saci de cărbune scos din mină, din cauza ochilor care poftesc și se zăpăcesc.

La lumina felinarului reconșionat al lui Mati, un tractor patinează după ce trece peste un melc limax lucios ca un șmirghel. Un moș care bâzâie dintr-o trompetă exasperează o babă care, după ce-l face terorist, țipă că i-a stricat trompa lui Eustachio, cine o mai fi și ăla.

Deghizat în adult, Mati își așază stările în cutiuțe. Apucă de toartă soarta și o pornește spre câmpiile Elizee populate de Elize. O doină de dor îi descântă urechile. Cu un pliculeț de lavandă în buzunar, se îndreaptă spre locuința iubitei lui, dar e întâmpinat de mama ei. Ce parfum e ăla? Miroși a remediu contra moliilor, îi spune femeia care poartă poante și o pereche de coarne cu diamante. Ea își răsuțește mustața *à la Dali* și-i trage un șut în fund, ca să facă un pas înainte. Oamenii se duc, cu tot cu poveștile lor, după ce cotcodăcesc la unison o vreme, adaugă ea. Îmi place de tine că nu faci parte din categoria autorilor care scriu „albaștri” cu doi „i”, mai spune femeia și apoi dispore prin gaura cheii.

LBRIS

We know
books

În fața iubitei sale, Mati își deschide traista cu 2024 de experiențe. Din ea picură stropi de lună ce o murdăresc pe mână. Se urcă în barcă și vâslește printre patetisme plutitoare. Apoi îi spune că mintea îi stă numai la ea ca un ceas blocat la oră fixă și c-o dorește până acolo unde suflă vântul și un pic mai departe. Dar fata, rumenă ca o căramidă, scoate un oftat puternic, din care iese un cașalot cu sutien dantelat. Își duce mâna la piept, spune c-o doare nasturele și leșină. Mati îi face respirație gură la cioc și se trezesc pe acoperișul unui bloc. Ea începe să fluture din genele false și-și ia zborul. Mati se catapultează într-o grădină în care săpunește trandafiri turcoaz. Ea îi mărturisește că nu poate gestiona valul de drag cu care o izbește. Atunci Mati zice că ar vrea să participe cu ea la proba de pupat viteză și de mângâiat fond. Se fâstâcește și-i oferă o buburuză vernil cu dungi negre, în timp ce-i spune că oamenii la snop au fost concepuți în poziția misionarului. Ea râde și-și înfige dinții în umărul lui drept, din care țâșnește un bebeluș cu ochi de fistic și piele de pluș.

SPITALUL MINȚILOR PRELINSE

Radu se trezi cu prelata prelungă a nopții în cap. Își pregăti bolul cu lapte, în care presără și niște floricele de soapte. Așa făcea în fiecare primăvară, pentru a sărbători venirea păsărilor călătoare și statornicia celorlalte.

După ce-și împături cu grijă plapuma cu visuri, încălecă pe propria umbră și plecă la job. Avea de smuls rădăcinile suferinței concrete din spitalul minților prelinse. Îi plăcea munca sa, deși în ultima vreme se încercase cu durerea pacienților înaripați și cuprinși de certitudini. Unul se credea însuși Cupidon și săgeta cu bulgări de ceai pe oricine întâlnea în cale, altul îl întruchipa pe Brad Pitt și le făcea ochi dulci unor doamne dosare cu șină acre. O femeie convinsă că era mătură se apucase să curețe gunoiul din inimile care tresăltau pe Aleea Cărpiniței, din apropiere. Iar o alta știa sigur că se căptușise cu o boală de la o haină mai veche, roasă de invidii. Însă Radu avea un deosebit talent în a le demonta oamenilor piesă cu piesă convingerile construite din lego. Cu răbdare și pricepere, le administra câte un unguent recurent pe bază de argument, câte o baie fierbinte de idei și frecție cu speranță. Uneori își ruga infirmierele să-i curețe de gri cu o perie mare sub formă de curcubeu.

LBRIS | We know
books

Cătălina Steriu

EXCÈS DE ZEN

Illustrations de Florin Spătaru

E I K O N

București, 2024

SOMMAIRE

Langue chevelue	7
L'hôpital des esprits ruisselés.....	11
De l'infini à l'infinitésimal.....	15
Le secret caché dans les pantalons	18
Des paroles en massepain	22
Des chrysanthèmes bohèmes.....	26
Migration à signification	29
Des couvertures en fumée.....	32
Chaîne atrophique	36
La capitale du capital.....	40
Des gastro-astres.....	44
La reine rouillée.....	48
Des mots sans habits.....	51
Tango des escargots.....	55
Une demoiselle à la cannelle.....	59
Alter lego.....	63
Voiliers et piliers.....	67
Une dose de symbiose.....	70
Élégie des sans-patrie.....	74
Écumes posthumes.....	77

LANGUE CHEVELUE

Mati renonce aux idées comme à des peaux peaufinées. Ensuite il en prend une, la vêt d'un short, lui met un bonnet et la laisse se promener en laisse. Une cigogne atterrit sur sa tête atteinte de calvitie comme dans un nid couvert de roseaux. La ville, une zarbi épicerie, déborde de pépinières de gens aux esprits sereins.

Mati s'assoit et écrit la poésie intitulée « Anne aux chimères éphémères », que personne n'apprécie pas plus qu'une scie. Ensuite il sort « Anne à la bière » et tout le monde est impressionné et l'applaudit. Il commence à tousser fortement, afin de rejeter de ses poumons les airs d'intellectuel et se voit collé sans aucun signe par le cou de cygne d'une demoiselle. A l'hôpital, il apprend qu'il souffre d'hypothyroïdie, d'hypocalcémie et d'hyper amour. Le thermomètre montre les 40 degrés sur l'échelle de Richter. Les montagnes sur la toile de fond émettent de la fumée tandis qu'elles perdent le glaçage, tout comme les gens enterrés ayant perdu leur intérêt.

Ceux restant à la surface parlent au téléphone en conduisant la voiture, et tiennent leurs mocassins dans des bassins à l'eau chaude et salée. Ils démêlent des fils au niveau stratégique, se font des plans ambitieux qui ne peuvent plus traîner, liés aux nombres de kilos de patates qu'ils doivent acheter au marché. Un coupe-ongle prend un angle par le bras.

Tout autour, plein d'invertébrés qui extraient la somme nette de celle brutale. Un tas de feuilles avec des taches de rousseur s'élèvent du Sol et du Ré, tandis qu'une louche farcie d'arrivistes flotte tranquillement sur le rebord de la fenêtre. Des précieuses et des précieux nagent sur leur ventre vide et avide. Sur la montagne en coin de rue, un sapin joue du violon sous la pluie, une chanson pleine de suie.

Allons vivre comme Victor Hugo, lui propose son ami, le ver nématode, sauf qu'il ne peut pas supporter cette idée par manque de courage, bien qu'il ait essayé de tuer sa lacheté par un coup de pissenlit droit au coeur. Oui, dans ce coeur qui soupire à cause des yeux qui désirent.

Sous la lampe reconditionnée de Mati, un tracteur patine à cause d'une limace lisse comme un papier abrasif. Un pépé qui faisait du bruit avec sa trompette exaspère une mémé qui le traite de terroriste, en criant qu'il lui a abîmé la trompe d'Eustache à moustache. Déguisé en adulte, Mati range ses états moites dans des petites boîtes. Il s'attaque au sort et part vers les Champs Élysées où se promènent des Élyses. Une chanson de *saudade* lui chatouille les oreilles. Un sachet de lavande dans sa poche, il s'oriente vers l'adresse de sa bien-aimée, mais il est accueilli par la mère de celle-ci. C'est quoi ce parfum? On dirait un remède contre les mites des vêtements, lui dit la femme qui porte des pointes de ballet et une paire de cornes à diamants. Elle lui applique un coup de pied dans le derrière et enfile sa moustache à *la Dali*, afin qu'il avance un peu dans la vie.

Les gens disparaissent ensemble avec leurs histoires, après avoir gloussé à l'unisson un certain temps, ajoutez-

LEBRIS

We know
books

